

Arrest

nr. 212 313 van 14 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2015 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) om deze medische verblijfsaanvraag van 20 juli 2015 ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd met het arrest nr. 162 706 van 24 februari 2016.

Op 9 mei 2016 beslist de gemachtigde opnieuw dat de medische verblijfsaanvraag van 20 juli 2015 ontvankelijk, doch ongegrond is. Ook deze beslissing werd door de Raad vernietigd, dit met het arrest nr. 177 640 van 10 november 2016.

Op 20 februari 2017 beslist de gemachtigde om de verzoekster, ingevolge de medische verblijfsaanvraag van 20 juli 2015, te machtigen tot een tijdelijke verblijf van één jaar.

Op 20 april 2018 dient de verzoekster een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 30 mei 2018 beslist de gemachtigde tot de weigering van de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd met het arrest nr. 212 312 van 14 november 2018.

Op 30 mei 2018 beslist de gemachtigde tevens om de verzoekster het bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 20 juni 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: B., N. M.

Geboortedatum: (...)1988

Geboorteplaats: P.

Nationaliteit: Senegal

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13,§3,2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 20/04/2018 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 30/05/2018.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt als volgt:

“1. Verzoekster verkreeg op 20 februari 2017 een tijdelijk verblijf toegekend (stuk 3). Zij werd, gelet op de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, gemachtigd tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten.

Door verzoekster werd tijdig verzocht tot verlenging van de machtiging tot verblijf.

Op 29 mei 2018 werd er een advies geformuleerd door de arts-adviseur, waarna op 30 mei 2018 door de verwerende partij werd beslist om BIVR niet langer te verlengen.

Op 30 mei 2018 verkreeg verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13, omwille van deze beslissing: “de aanvraag die op datum van 20/04/2018 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 30/05/2018”.

Tegen deze beslissing tot weigering van 30 mei 2018 werd een beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zelfs zonder rekening te houden met bovenvermeld beroep, blijkt niet dat, bij het nemen van de verwijderingsmaatregel (de in casu bestreden beslissing) rekening werd gehouden met de medische situatie van verzoekster.

De bestreden beslissing is vooreerst niet gelijk te stellen met de beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De verwerende partij was bekend met de medische problematiek van verzoekster door de aanvraag tot verlenging van de machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Door de arts-adviseur wordt een medische problematiek weerhouden in hoofde van de verzoekende partij. Verzoekster werd, enerzijds, gediagnosticeerd met diabetes type I in 2004 met een mors in utero in 2013 omwille van een tekort aan insuline. Anderzijds werd verzoekster gediagnosticeerd met een chronische hepatitis B met leversteatose in oktober 2015. Verzoekster neemt thans insuline en glucagon. Deze therapie dient zij levenslang te ondergaan.

Door de arts-adviseur werd, inzake de medische problematiek van verzoekster, tevens weerhouden dat verzoekster een aangepaste behandeling dient te volgen. Dit wordt aangehaald op basis van een verslag raadpleging diabetologie van 3 april 2018, zoals overgemaakt door verzoekster aan de verwerende partij. Daarbij wordt gesteld: “aangepaste behandeling met Novorapid en Lantus-insuline en Glucophage, bijkomend hypocalorisch diabetes dieet op basis van gezonde voeding”. Dit wordt weerhouden door de arts-adviseur die stelt: “als behandeling neemt zij heden novorapid (insuline rapid acting) lantus (long acting) en Glucophage (metformine)”.

Verzoekster volgt dus een specifiek aangepaste behandeling.

Deze specifieke, aangepaste behandeling die verzoekster dient te volgen evenals de medische problematiek waarmee zij kampt, vormen belangrijke en duidelijke medische tegenindicaties tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel.

Door verzoekster wordt overigens betoogd dat het onderzoek van de arts-adviseur inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste zorg, niet correct werd uitgevoerd (zie het beroep tot schorsing en nietigverklaring, gericht tegen de beslissing tot weigering van de verlenging van het BIVR).

Door de verwerende partij werd deze (gekende) situatie van verzoekster niet overwogen alvorens met een verwijderingsmaatregel heeft opgelegd.

Een voldoende individueel onderzoek conform artikel 74/13 Vreemdelingenwet ontbreekt hierdoor. Het risico op schending van artikel 3 EVRM werd hierom eveneens onvoldoende onderzocht. De bestreden beslissing is hierom tevens in strijd met artikel 3 van de formele motiveringswet samengelezen met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Minstens schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen rekening is gehouden met het feit dat een beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen de beslissing tot weigering van verlenging van de verblijfsmachtiging om medische redenen. Terwijl de verzoekende partij opnieuw de kritiek herhaalt dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op 30.05.2018 besloot dat het BIVR van de verzoekende partij niet langer mocht worden verlengd, gelet op het feit dat er vanuit medisch standpunt niet langer bezwaar bestond tegen een terugkeer naar Senegal.

Artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

Gelet op het feit dat werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden om tot verblijf in het Rijk te worden toegelaten, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de bestreden beslissing te nemen.

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

De verwijzing naar het ingediende annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigering tot verlenging van het BIVR is volstrekt niet van aard afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, nu het betreffende beroep tot nietigverklaring geen schorsende werking heeft.

Verweerder verduidelijkt dat de genoemde beslissing dd. 30.05.2018, houdende de weigering van verlenging van het BIVR, bijgevolg rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p ; en a contrario : art. 39/79 van de vreemdelingenwet).

Voorts meent de verzoekende partij een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te kunnen inroepen, omdat geen rekening werd gehouden met de medische problematiek en met de noodzaak aan een aangepaste behandeling in het land van herkomst.

Gelet op het feit dat door de arts-adviseur op 29.05.2018 evenwel uitdrukkelijk werd geadviseerd dat de aangepaste behandeling voor de verzoekende partij beschikbaar én toegankelijk is in het land van herkomst en er aldus vanuit medisch standpunt niet langer bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, kan de verzoekende partij op heden bezwaarlijk voorhouden dat er sprake zou zijn van “belangrijke en duidelijke medische tegenindicaties tot het opleggen van een verwijderingsmaatregel”.

Terwijl de beschouwingen uit het eerste middel kunnen worden herhaald, voor wat betreft de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat in de stukken van het administratief dossier bovendien een synthesenota dd. 30.05.2018 steekt, waarin door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk de situatie van de verzoekende partij wordt beoordeeld in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als volgt:

“Gezins- en familielevens

Betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Hoger belang van het kind

NVT

Gezondheidstoestand

De (on)mogelijkheid tot reizen werd besproken in het medisch advies dd. 29/05/2018”

In de gegeven omstandigheden mist de kritiek van de verzoekende partij uiteraard grondslag, waar zij meent dat onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd gevoerd.

Overigens voert de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift ook geen enkel element aan, waarmee ten onrechte geen verdere rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, zulks met uitzondering van haar medische toestand, dewelke evenwel op zeer omstandige wijze werd onderzocht naar aanleiding van de vraag naar verlenging van het BIVR.

Verweerder stelt nog vast dat de verzoekende partij in haar tweede middel relatief uitgebreid ingaat op haar medische situatie en de reden waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, doch hiermee beoogt zij kennelijk een feitelijke herbeoordeling van haar dossier overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waaromtrent inmiddels evenwel reeds een weigeringsbeslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de door verzoekende partij gevraagde beoordeling uiteraard niet maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

De verzoekende partij voert een schending aan van artikel 3 EVRM, dewelke evenwel integraal gestoeld is op de hypothetische situatie dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de ongegrondheidsbeslissing 9ter zou vernietigen.

Dergelijke hypothetische beschouwingen kunnen uiteraard niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Terwijl hoe dan ook moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen maatregel van gedwongen verwijdering behelst, zodat niet dienstig kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg zal hebben, nu de verzoekende partij op basis van huidige bestreden beslissing niet gedwongen kan worden verwijderd naar het land van herkomst. De verzoekende partij haar kritiek mist hoe dan ook grondslag, daar waar zij de mening lijkt toegedaan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing opnieuw een onderzoek naar haar gezondheidstoestand had moeten voeren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat onmiddellijk voorafgaand aan de bestreden beslissing een individueel onderzoek werd verricht door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging, zodat de kritiek met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet grondslag mist.

Terwijl andermaal dient te worden benadrukt dat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM evenmin kan worden aangenomen, nu door de arts-adviseur reeds werd vastgesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst, vermits de noodzakelijke zorgen aldaar beschikbaar én toegankelijk zijn.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling(en) waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 13, §3, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 13, §3, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :
2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.”*

De verzoekster betoogt, met citering uit de bestreden akte, dat het thans bestreden bevel werd afgegeven omwille van de beslissing van 30 mei 2018 houdende de weigering van de verlenging van de machtiging tot verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en verwijst ter zake naar het annulatie- en schorsingsberoep dat zij tegen deze weigeringsbeslissing heeft ingediend.

De verweerder repliceert hierop dat de thans bestreden beslissing kon worden genomen nu op 30 mei 2018 beslist werd dat het voorlopig verblijf om medische redenen niet langer mocht worden verlengd en aangezien in deze beslissing werd vastgesteld dat de verzoekster niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verweerder geeft aan dat het annulatieberoep niet opschortend werkt en dat de voornoemde weigeringsbeslissing van 30 mei 2018 moet geacht rechtsgeldig en uitvoerbaar te zijn, tenzij en totdat de Raad er inzake verzoeksters beroep anders over zou beslissen. Aldus wordt het door de verweerder niet betwist dat de thans bestreden beslissing zijn noodzakelijke grondslag vindt in de beslissing van 30 mei 2018 tot weigering van de verlenging van de verblijfsmachtiging om medische redenen. Zulks blijkt tevens uit de toepasselijke wetgeving en uit de motieven van de bestreden akte.

De Raad wijst erop, zoals hoger reeds aangegeven, dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing artikel 13, § 3, 2°, van de vreemdelingenwet is. Als feitelijke grondslag stelt de gemachtigde

het volgende: “betrokkene voldoet niet meer aan de zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 20/04/2018 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 30/05/2018.” Het blijkt zodoende dat de thans bestreden beslissing op decisieve en noodzakelijke wijze steunt op de beslissing van 30 mei 2018, waarbij de verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geweigerd wordt. De voormelde weigeringsbeslissing van 30 mei 2018 werd evenwel bij arrest nr. 212 312 van 14 november 2018 door de Raad vernietigd. Bijgevolg is deze beslissing *ex tunc* uit het rechtsverkeer verdwenen en wordt zij geacht nooit genomen te zijn geweest. Zodoende is ook de feitelijke grondslag van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verdwenen en voert de verzoekster terecht aan dat een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt.

Het verweer in de nota met opmerkingen, waarin erkend wordt dat de weigeringsbeslissing van 30 mei 2018 slechts rechtsgeldig geacht wordt totdat de Raad er anders over beslist en waarin ook wordt erkend dat de thans bestreden beslissing het gevolg is van deze (vernietigde) weigeringsbeslissing, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het tweede middel en van het eerste en derde middel behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE